

LBRIS

We know
books

ROBERT VERESS

Iris

București, 2025

PROLOG

— Ce faci, trotinetisto?! Nu te uiți pe unde mergi?
Iris se oprește contrariată de impertinența tipului.

— Ce-am făcut? Îmi văd de drumul meu, pe banda mea.

— M-ai călcat pe picior.

— Zău?! Și cum se face că n-am văzut și n-am simțit nimic?

— Poate din cauză că ai căști în urechi și nu auzi lumea din jurul tău?

— Ba aud foarte bine! M-am oprit tocmai pentru că te-am auzit.

— Păi am strigat tare!

— Vrăjeală! Auzi, lasă mascarada, că nu ține. Ce-i asta, o nouă tehnică de agățat?

Tipul ridică mâinile și admite, nonșalant, cu un zâmbet larg:

— *Busted!*

De-ar fi fost oricare alt bărbat, în momentul ăsta și-ar fi văzut de drum.

Dar tipul ĂSTA are ceva, ceva diferit. E simpatic și, bineînțeles, atrăgător, altfel nu s-ar fi uitat la el. Înalt, dar cu o constituție athletică, sigur făcea ceva sport. Are o claie de păr

negru dezordonat, dar îngrijit, nu soios sau îmbibat în diverse loțiuni. Frunte lată, nas cârn, gropițe în obraji și, mai ales privirea inteligentă a ochilor verzi.

Așa că rămâne pironită în loc, fără replică.

Însă el continuă imediat, evitând un moment jenant.

— Te grăbeai undeva?

— Ăă... De fapt, da. Am de livrat un colet.

— A, ești curier!

Tonul nu exprimă dezamăgire sau desconsiderare, dar, chiar și așa, Iris se simte jenată să admită.

— Dacă-mi permiți, te pot însoți. Durează doar un minut să ajungem la bicla mea, pe care am parcat-o la intrarea în parc.

El zâmbeste, văzându-i privirea contrariată:

— Mă duceam către complexul de sport, să mă antrenez.

Și traseul e plin de alei cu copii mici, pe care trebuie să-i ferști. Durează mai puțin s-o iau pe jos.

Deci avusese dreptate, chiar făcea sport.

Cu aceeași degajare, indică direcția de mers și așteaptă ca ea să o ia din loc, după care începe să alerge din spatele ei, pentru a ține pasul. Se mișcă ușor, fără efort. Sau așa pare – că alergatul e pentru el la fel ca o plimbare.

— Eu sunt Sorin.

— Iris.

— Îmi place.

Zice asta cu privirea țintită spre sânii ei bombați. Vede că e prins de radar și adaugă repede.

— Numele zic.

— Mulțumesc, eu mi l-am ales.

Se oprește brusc.

— Poftiiiim?! Cum așa?

Se oprește și ea, zâmbind.

— Simplu. Părinții mei oligofreni m-au botezat Gheorghîța. Doar nu era să las lucrurile așa.

Îl pufnește răsul.

— Gheorghîța?! Wow! Țista clar nu e un nume care ți s-ar potrivi.

O iau din loc amândoi.

— Părinții tăi au fost de acord cu schimbarea?

— Chiar dacă ar mai fi fost pe aici, la 18 ani nu aș mai fi avut nevoie de acordul lor.

Sorin devine, brusc, serios.

— Îmi pare rău. Ce li s-a întâmplat?

Acum e rândul lui Iris să se oprească.

— Uite, Sorin, e complicat. Nu știu dacă e o idee chiar așa de bună să mă însoțești.

Altul poate s-ar fi blocat, dar el revine repede la atitudinea lui dezinvoltă.

— Îmi plac complicațiile. Nu mi-aș dori să fac nimic altceva, în momentul ăsta. Uite bicla mea, am ajuns. Putem să mergem de acum mai repede, să nu întârziți livrarea.

Când e stresată, Iris are momente care nu sunt chiar de dedublare a personalității, dar își imaginează că sunt similare cu acestea. Rămâne conștientă, poate interacționa cu cei din jur, în timp ce spiritul său analitic parcă se detașează de corp și se transformă într-un observator distant și rece al celuiilalt „Eu”, rămas cu picioarele pe pământ, dar pe pilot automat.

Probabil că acum doar această dedublare o ajută să nu înnebunească.

Le deschide zâmbitoare ușa polițiștilor. Tocmai se gândea la Sorin, la ultima îmbrățișare dinaintea plecării sale spre redacție, la cât de minunat făcuseră dragoste chiar în dimineața aceea, la șansa pe care a avut-o că l-a cunoscut, la excursia pe care au planificat-o, la cât de fericită o făcea, la faptul că tratamentul de fertilitate funcționase și purta acum în pânțecul copilul pe care și l-au dorit atât de mult... Totul era perfect!

— Doamna Carp?

Zâmbetul îi pierde instantaneu. Tonul grav al polițistului prevestește ceva foarte rău. Ceva precum verdictul de cancer anunțat de un medic.

În secunda următoare, se dedublează. Continuă să recepționeze vorbele polițistului, rostite în registrul condoleanțelor, dar se și analizează făcând asta.

Urlă, în sine, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt. Știe că e vorba despre Sorin. („De ce știa?“, s-a întrebat mai târziu. Nu e panicoasă, nu are angoase. Nu crede în intuiție, pe care o vede ca o formă de proiecție mentală a unei anxietăți sau doleanțe).

— Regretăm să vă informăm că Sorin Carp, soțul dumneavoastră, a suferit un grav accident de circulație...

— Cât de grav?

— Este internat la Terapie Intensivă, la Spitalul Universitar. E în comă, iar medicii sunt foarte rezervați. Suntem aici tocmai pentru a vă ajuta să ajungeți cât mai repede acolo. Poate îl mai prindeți în viață...

Corpul ei vrea să se prăbușească...

„Trebuie să te aduni, femeie! Nu e timp de jelit. El are nevoie de tine, acum!“

Își trage blugii pe ea, în timp ce gândurile i se încălcesc în minte, încleștându-se într-un ghem ce explodează în mii de particule – un război atomic, al atomilor ei împrăștiți în tot corpul. Îi urmează pe cei doi care se îndreaptă spre mașina de poliție, parcată în fața blocului, cu luminile de la girofar pornite.

Parcă desprinsă dintr-un alt film, se urcă pe unul din locurile din spate, trântind puțin prea tare portiera, stârnind o grimasă enervată a polițistului rămas tăcut până atunci, care se așază pe locul șoferului. Celălalt îi vorbește însă cu blândețe.

— Vă rugăm să vă puneți centura. Colegul meu va conduce foarte repede. Este mult trafic și va trebui să se strecoare, chiar dacă mergem cu girofarul și voi striga în portavoce.

Se conformează. Dacă nu ar fi avut centura, probabil că s-ar fi izbit cu capul în toate direcțiile.

„Întreabă cum s-a produs accidentul, așa va trece mai ușor timpul“, se aude o voce în capul ei. Însă nu e în stare să articuleze un cuvânt. Pilotul automat nu poate executa comanda. Rămâne tăcută, iar cei doi polițiști îi respectă tăcerea.

Ajung repede. Măcar atât. În starea asta orice secundă de așteptare este sufocantă.

Polițistul empatic o conduce pe holurile spitalului, rapid, la Terapie Intensivă.

O asistentă-cerber încearcă să-i ațină calea, dar un doctor rotofei, cu mască, îl vede pe polițist, care rămâne în spatele ei, pe hol, când se deschid ușile batante. Strigă către asistentă să o lase să treacă. Mai mult, îi iese în întâmpinare.

Chiar dacă femeia în uniformă vernil (nu mai e la modă albul în spitale) nu-i blochează trecerea, nu este în stare să înainteze. Corpul lui, minunatul său corp de voleibalist, este plin de răni deschise din care supurează sânge amestecat cu plasmă, de tăieturi, cusături, vânătăi, tuburi prin care se pompează în el sânge și alte fluide. Încercase să se pregătească pentru acest moment în mașină, dar șocul vederii lui astfel o destabilizează.

Văzându-i paloarea, doctorul o prinde de brațe și, fără să o mai întrebe cum se simte, îi cere asistentei o fiolă de vitamine, pe care i-o administrează chiar el. O injecție în braț, foarte rapid. În acest timp, îi explică.

— Doamna Carp, presupun. Soțul a ieșit temporar din comă, dar voi fi franc. E un miracol că mai trăiește. Toate organele interne sunt puternic afectate. Și, cum cred că vă dați seama, are o hemoragie severă. Am făcut tot ce am putut să-l stabilizăm, dar nu avem organe pentru transplant și, chiar dacă ar exista această variantă, nimeni nu ar putea supraviețui